

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๘

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้มันจะเป็นวันทำบุญ มันเป็นมงคลชีวิตของเราละ เพราะวันนี้มันเป็นวันทอดกฐิน แต่กว่าจะเกิดการอย่างนี้ได้ มันต้องเกิดชุมชน ต้องเกิดชาติ

ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

เมื่อวานเป็นวันสวรรคตของสมเด็จพระราชินี ถ้าสมเด็จราชินี ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มันเป็นความมั่นคงของชาติ ถ้าไม่มีความมั่นคง ไม่มีความสามัคคี มันจะเกิดงานบุญขึ้นมาไม่ได้

ถ้ามันจะเกิดงานบุญขึ้นมา เห็นไหม ฉะนั้น เวลาท่านสวรรคต มันถึงว่าการไว้ทุกข์ทั้งประเทศ ถ้าเป็นสมัยโบราณต้องโกนหัวหมดทั้งประเทศ แต่นี้เป็นประชาธิปไตยๆ ใจ ถ้าประชาธิปไตย รัฐบาลเขาถือว่าเขาไม่ได้ห้าม แต่เขาให้ดูกาลเทศะ

คำว่า “กาลเทศะ” เราเข้าไปในหมู่บ้านใด ชุมชนใด เขามีความเชื่อของเขาอย่างไร เราควรเคารพความเชื่อของเขา เราจะไปอยู่ที่ไหน เราต้องดูว่าชุมชนเขามีความเห็นอย่างไร เราไม่ใช่ไปหมิ่นน้ำใจเขา แล้วไปรังแกให้เขาเจ็บช้ำน้ำใจ

นี่เหมือนกัน ในเมื่อประเทศไทยเขาไว้ทุกข์ ๑ ปี การไว้ทุกข์ ๑ ปี ไว้ทุกข์เพราะอะไร

ไว้ทุกข์ วันแม่แห่งชาติ วันแม่แห่งชาติเป็นหลักเป็นชัยของชาติ สิ่งอย่างนี้มันมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ ครอบครัว พ่อแม่ลูกมีสมัยตั้งแต่โบราณ แต่มันไม่มีใครฟื้นฟู ไม่มีใครทำกิจกรรมขึ้นมาให้มันเข้าไปถึงหัวใจของคนใจ

พอวันแม่แห่งชาติๆ งานประจำโรงเรียน เขาให้ลูกกราบพ่อกับแม่ ไ้คนคัดค้านมันก็ว่าไม่เป็นประโยชน์ แต่นั่งร้องไห้ละ แม่ก็ร้องไห้ ลูกก็ร้องไห้ละ

มันเป็นความลึกซึ้งในใจที่ไม่กล้าแสดงออก พ่อแม่ลูกรักกันทั้งนั้นนะ แต่ไม่กล้าพูดคำว่า “รักนะ” ต่อกันทำงานนะ แต่ในใจมันผูกพัน เพราะอะไร เพราะสายบุญสายกรรม มันเป็นเรื่องสายบุญสายกรรม มันมีเวรมีกรรมต่อกันมา มันถึงได้มาเกิดร่วมในชาติในตระกูลเดียวกัน กรรมดีกรรมชั่วมันมีของมัน นี่ธรรมชาติของมนุษย์ไง

ฉะนั้น สิ่งนี้มันมีอยู่ในนิสัยเชื้อไขในหัวใจของคน แต่มันไม่มีใครเอามาทำประโยชน์ ไม่มีผู้นำที่ดีงามเพื่อความสงบสุข ความร่มเย็นในชาติไง

ทีนี้พ่อเขาทำเป็นวันแม่แห่งชาติ ใจคนคัดค้าน ชาติเข็ดอะไรกัน ไม่เกี่ยว

เกิดกับชาติ เกิดในแผ่นดินนี้

การเกิด มนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดในประเทศอันสมควรนี้สำคัญที่สุด เกิดเหมือนกันแต่ไปเกิดที่ไหน ไปเกิดในดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ โอ้โฮ! เป็นโชคเป็นลาภของเราเลย ไปเกิดในที่ทุรกันดาน นั่นนะเราต้องปากกัดตีนถีบของเราไป นี่เป็นเรื่องของชาติ

วันนี้จะมาทำบุญๆ ใจ เวลาทำบุญกุศล เราระลึกถึง อุทิศส่วนกุศลนี้สำคัญมาก เพราะน้ำใจของคน คนถ้ามีน้ำใจเป็นบวกดีงามนะ มันจะมีความอบอุ่นโดยธรรมชาติเลย ใจคนที่มันโกรธแค้นกัน โอ้โฮ! มันร้อนนะ นี่ไง ความคิดของคนๆ ใจ

วันนี้วันทอดกฐิน ทำบุญเพื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี่พูดถึงพระพุทธศาสนา การเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอน กฐินนี้เกิดขึ้นมาได้มันต้องมีพระจำพรรษาครบสงฆ์

คำว่า “สงฆ์” เพราะสงฆ์ไง ถ้าไม่มีความสามัคคีกัน ในการเข้าพรรษานั้น ออกพรรษาไปแตกแยกไปคนละทิศคนละทางเลย

ฉะนั้น เวลาจะทอดกฐินๆ ต้องมีสงฆ์ขึ้นมาก่อน สงฆ์คือความสามัคคีกันในสงฆ์นั้น ถ้าในสงฆ์นั้น เวลาสิ่งที่เป็นมงคลชีวิต การเกิดเป็นสหชาติกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประเสริฐที่สุด

แต่เราเกิดไม่ทัน หรือเราเกิดแล้วเราไม่รู้ เช่น หลวงปู่มั่นๆ เวลาครูบาอาจารย์ท่านระลึกของท่านไป ท่านบอกหลวงปู่มั่นเคยเห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จลงมาจากสวรรค์ดาวดึงส์ ที่นครราชคฤห์ ครูบาอาจารย์ของเราหลายองค์เลย อยู่ในสถานการณ์นั้น

ถ้าอยู่ในสถานการณ์นั้น แสดงว่าเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง ถ้าเจริญอีกหนหนึ่ง เจริญจากครูบาอาจารย์ที่ท่านมีบุญกุศลของท่าน ท่านได้ฟื้นฟู ฟื้นฟูไป

ฟื้นฟูอะไร

ฟื้นฟูประเพณี ฟื้นฟูการกระทำในพระไตรปิฎก ๒,๐๐๐ กว่าปี

แล้วก็สามะเลเทเมาใจ โยนทิ้งของที่มีคุณค่า ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

ศาสนาๆ ศาสนาเป็นการสมานให้คนเห็นใจ รักกัน มีคุณงามความดีต่อกัน แล้วศาสนาเป็นที่ไว้วางใจได้หรือไว้วางใจไม่ได้

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเกิดมา ท่านก็เห็นสภาพแบบนั้นไป เวลาท่านจะออกฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มีแต่คนคัดค้าน คนไม่เห็นด้วยทั้งนั้นนะ อยู่วัดอยู่วามันก็มีความสุข ความสบายอยู่แล้ว ทำไมต้องไปอยู่ในป่าในเขาให้มันทุข์มันยากอย่างนั้นไป

แต่ท่านก็ไปฝึกฝนของท่าน มีการทำของท่านขึ้นมาให้เป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของท่าน เวลาถ้าเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของท่าน เป็นที่ไว้วางใจได้

กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม

กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมมันหอมทวนลมไป

ใครอยากจะไปหาหลวงปู่มั่น ไปไม่มีทางที่จะได้เจอหรอก ท่านอยู่ในป่าในเขาของท่านไป

เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านพูดไป ถ้าเป็นทางโลกๆ มันทุข์มันยาก แต่ถ้าเป็นทางธรรม เศรษฐีธรรม มีความสุข มีความสบาย หัวใจนี้มีคุณค่ามาก ถ้าหัวใจมีคุณค่ามาก เห็นไหม

ในสมัยปัจจุบันนี้ออนไลน์ มันหลอกมันลวงทั้งนั้นนะ มันเอไอ มันทำขึ้น ไม่มีอยู่จริง ถ้าไม่มีอยู่จริง มันจะเป็นความจริงขึ้นมาได้อย่างไร ถ้ามันไม่มีอยู่จริง ทุกคนบอกไม่มีความทุกข์ ความทุกข์ในใจของคนโยนทิ้งหมดเลย บอกกูไม่ทุกข์

ทุกข์ใหม่ มันไม่จริงใจ

ถ้ามันจริงมันต้องแก้ทุกข์อันนั้นได้ แล้วแก้ทุกข์อันนั้นได้ แก่ด้วยวิธีการใด

ถ้ามันแก้ทุกข์ได้ มีการกระทำนั้นนะ มันถึงต้องข้อวัตรปฏิบัติมันถึงสำคัญไฉน มันสำคัญมันสำคัญถึงการกระทำอันนั้น ถ้าการกระทำอันนั้น ครูบาอาจารย์ท่านทำของท่านมา เวลาหลวงปู่มันๆ ท่านฟื้นฟูของท่าน แล้วเวลาจะวางกองทัพน้อม

กองทัพน้อมไม่ได้เกิดอย่างนี้

กองทัพน้อมๆ ตั้งแต่หลวงปู่มันท่านอบรมบ่มเพาะ สร้างทรัพย์ากร คือหลวงปู่ชอบ ครูบาอาจารย์ ไปดูประวัติหลวงปู่ชอบสิ พรรษา ๓ พรรษา ๔ ได้รับจดหมายน้อย จดหมายน้อยให้ไปประชุมให้ ไปประชุมนะ หลวงปู่มันให้หลวงปู่สิงห์เป็นคนวางรากฐานไป

ประชุมกัน ข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมามันมีคุณค่า มีคุณค่าที่ไหน มีคุณค่าการฝึกคนนี่ไง ถ้าฝึกคนก็ฝึกพระนี่ไง พระที่จำพรรษา ที่จะเกิดคณะสงฆ์ขึ้นมาไง แล้วคณะสงฆ์ที่เป็นกองทัพน้อม

ทำไมถึงเป็นกองทัพน้อมละ

เขาไม่เห็นแก่โลก เรื่องโลกๆ เรื่องโลกามิสใจ ยิ่งสมัยนั้นโทรศัพท์ยังไม่มีเลย แล้วยิ่งสมัยนี้นะ มันยิ่งกว่าโทรศัพท์อีก แล้วมันจะหลอกง่ายขนาดไหน มันหลอกเพราะมันไม่เห็นใจ มันเห็นแต่หน้าจอ

ทุกข์ใหม่ เอ็งแก้ทุกข์ได้จริงหรือ

เห็นแต่หน้าจอแล้วขึ้นบาน สดขึ้นนะ เขาบอกให้กดๆ โอนๆ

ยิ่งกดยิ่งโอน ยิ่งทุกข์ยิ่งยาก

แต่ถ้าเรามีศรัทธามีความเชื่อในพระพุทธศาสนา มันต้องมีสติมีปัญญาของเราไป

ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา สิ่งที่เราจะทำ แล้วการกระทำ หลวงตาพระมหาบัวท่านสอนไว้เอง คนที่ไม่ฉลาดจะรักษาศาสนาไม่ได้ มันรักษาศาสนาไม่ได้ เห็นไหม

เวลาหลวงปู่ท่านวางเป็นกองทัพธรรมๆ ท่านพ่อลีๆ ท่านจะสร้างสี่มุมเมือง สร้างวัดโคศฯ แล้วจะไปสร้างที่ปทุมฯ ใจ สุดท้ายท่านหมดอายุขัยไปก่อน

หลวงตาพระมหาบัวท่านพยายามของท่านนะ เราอยู่กับท่าน เราเห็นใจมาก เราแอบทำได้ดินมาตลอด ท่านบอก ทำศาลาพระราชศรีทศา ก็จะต้องจากวัดโคศการามให้เป็นสี่มุมเมือง ก็อยากจะเอาประชาชนไป อยากให้ประชาชนมีศีลมีธรรมในใจใจ ถ้ามีศีลมีธรรมในใจขึ้นมา มันไม่ทุกข์ในใจของมัน เห็นไหม

ไปสร้างศาลาพระราชศรีทศาอันเดียวจบเลย ไม่ไปอีกแล้ว มีปัญหามาตลอด

ฉะนั้น พอมีปัญหาตลอดขึ้นมา เวลาเรามาอยู่ที่โพธาราม เวลาท่านมาเยี่ยมๆ ท่านมาเยี่ยม เห็นไหม เวลาคนที่ศรัทธา คนที่ไม่ดีเขาก็อยากจะส่งเสริม อยากให้มีสถานที่ที่น่าไว้วางใจได้ สถานที่ที่น่าไว้วางใจได้ ก็อยากจะถวายที่ดินสร้างวัดๆ

สร้างวัด เวลาถวายท่าน ท่านไม่รับ

สุดท้ายท่านบอกเลย มันเป็นภาระ สร้างวัดนั่นเรื่องหนึ่งนะ สร้างวัดฤ แล้วไอ้คนอยู่ละ ไอ้คนที่จะมาสืบทอดจะหาที่ไหน มันเป็นภาระ ท่านร้องภาระ

เราก็นั่งอยู่กับท่านนั่นแหละ โอ้โฮ! เราเห็นแล้วมันสะท้อนใจมาก

สุดท้ายใครถวายท่าน ท่านรับหมดเลย แล้วก็โยน ท่านว่า หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดไว้ เทศน์ที่โพธาราม ในเทปไปดูได้เลย

มันเป็นภาระ ถ้าธรรมดาเราไม่รับหรอก แต่นี่จะให้ไอ้บ้านี่เป็นคนทำ แล้วรับที่ดินมาก็โยนให้เรา โยนให้เรา มันเป็นภาระ

ถ้ามันเป็นภาระ เห็นไหม คนเรานะ ไม่มีช่องทางที่จะลงโลก ไม่มีช่องทางที่จะหาเงิน มันก็ไปแสวงหาช่องทางมัน ถ้ามันเป็นมิจฉาทิฏฐิความเห็นผิด ถ้ามันเป็นทางธรรมๆ จะให้มันถูกต้องชอบธรรมจะไปหาที่ไหน หาที่ไหน

ก็นี่ไง ก็รับมานี้ภาละ แล้วภาละที่รับมา รับมาด้วยกองทัพธรรมๆ ทำด้วยความสุจริต

สร้างวัดมา ๙ วัด วัดนี้ที่ดินทั้งหมดเป็นของหลวงตาพระมหาบัว เขาถวายหลวงตาพระมหาบัว วัดนี้ ชื่อนี้ ชาวโพธารามซื้อถวายท่าน ชื่อนี้แหละ คุณนเรศซื้อผัสนั้นถวายหลวงตา ถ้าธรรมดาท่านไม่รับ แต่เพราะว่ามีคนรับภาละต่อ โยนมาให้เราไง

เราตั้งแต่อยู่กับท่านมา แล้วมาอยู่ที่ปทุมฯ เวลาหลวงตากับหลวงปู่เจี๊ยะคุยกันเรื่องนี้ เรื่องศาสนา เรานั่งฟังอยู่ด้วย แล้วเราเห็นว่าหลวงตาพระมหาบัวท่านพูดในเทปท้ายๆ ที่ท่านจะมรณภาพ

“เรา” คือหลวงตาพระมหาบัว

“เรากับท่านเจี๊ยะเอาหัวคำฟ้าไว้”

“เรากับท่านเจี๊ยะเอาหัวคำฟ้าไว้”

ฟ้ามันมีอะไรละ มีอากาศ มีเมฆฝน ธรรมะมันมีอะไรละ แล้วธรรมะที่เป็นความจริงมันอยู่ไหนละ

“เราก็กับท่านเจี๊ยะเอาหัวคำฟ้าไว้”

ไปฟังสิ

ฉะนั้น เวลาท่านโยนมาให้ไง อ้าว! มารับไปๆ

พอรับไป มันรู้ไง รับไปๆ มันรู้ว่าอุดมการณ์ รู้ถึงความปรารถนา รู้ถึงครูบาอาจารย์เราทำอย่างไร เราทำของเรา มาทำมาจน ๙ วัดสร้างเสร็จหมดแล้ว หนังสืออาคารธรรมทายาทนี้แจกนั้นนะ

รัง รังได้สร้างจบแล้ว รังได้สร้างจบแล้ว รังนี้เป็นวัดฤ มั่นต้องอาศัยกำลังจากประชาชน ประชาชนสร้างจบแล้ว ฉะนั้น การทอดกฐินถึงจบไง จบแล้ว

การอาศัยโยม ภาระที่เอาหัวค้ำฟ้าไว้ ค้ำฟ้าคือค้ำกลืนของศีลกลืนของธรรม ศีลธรรมใน หัวใจของท่าน ค้ำฟ้าไว้ให้ชาวพุทธได้มีโอกาสได้สัมผัส เวลาสัมผัสแล้วท่านพยายามจะสร้างสิ่ง ที่ดีงามขึ้นมามากกว่านั้นไง แต่มันเป็นภาระไง

ท่านบอกมันเป็นภาระ มันเป็นภาระ แล้วก็โยนมาให้เรา มันก็เป็นภาระ แต่เป็นภาระที่ครู บาอาจารย์ท่านมีอุดมการณ์ แล้วเราอยู่กับท่าน เรารู้ถึงว่าเจตนาหวังอย่างไร แล้วเราก็ตา มตามัน

ฉะนั้น ทำตามนั้นมา ปากกัดตีนถีบ อดทนไว้เพื่อไม่ให้ออกนอกกลุ่มนอกทาง จะทำอะไรก็ ให้มันอยู่ในศีลในธรรม ถ้าในศีลในธรรม มันจบสิ้นแล้ว ภาระนี้จบ ภาระในการสร้างรังจบแล้ว ฉะนั้น กฐินก็จบไป เพราะอะไร เพราะมันเป็นภาระเราแล้ว ภาระนี้ก็ต้องกระจายไปสู่ญาติโยม

ญาติโยมมาวัดมาวา ค่าน้ำมันเท่าไร ก่อนจะมาบ้าน พ่อแม่อนุญาตให้มาหรือไม่ แล้ว มาถึงวัดแล้วมันมีความขัดแย้ง มีความทุกข์ความยาก ไปวัดไปวาทั้งเหนื่อยทั้งยาก ทั้งไม่มีอะไร ไม่มีที่ซุกหัวนอนเลย ไม่มีอะไร

อันนั้นเวลามาสร้างที่โพธาราม ยังไม่มีอะไรเลย เราสั่งไม่มาเพื่อจะสร้างที่พักนี้

ท่านมานะ ท่านบอก “นี่อะไรนะ”

ไม่มาสร้างนี่นะ

“เอาไว้นอนหรือ เอาไว้นอน”

จ้อย่างเดียวเลย

“ห่วงแต่กินแต่นอน ห่วงไม่มีที่นอนใช้ไหม”

กระหนาบเราอย่างเดียวเลย ทั้งๆ ที่เรารู้ ท่านดำขนาดไหนนะ พอใจ พอใจมากๆ ใคร ดำไม่ได้ เว้นไว้แต่หลวงตา หลวงตายิ่งดำเท่าไรนะ มันฝังลงในนี้หมด

“จะไว้นอนใช้ไหม จะไว้นอนใช้ไหม”

นี่เอาไว้สร้าง ยังไม่มีอะไรเลย ไม่มีอะไรสักชิ้นหนึ่งเลย ท่านยังกระหนาบ เพราะอะไร

เพราะมันเจ็บแสบไป สร้างที่ไหน สร้างอะไร ก็เสียหายไปหมด จะสร้างที่ไหน จะสร้างอะไร ก็ให้โยมคอยชี้แนะ จะสร้างที่ไหน จะสร้างอะไร ก็ต้องให้ตามกระแสโยมชักนำ แล้วโยมเป็นนักปฏิบัติหรือพระเป็นนักปฏิบัติ แล้วพระปฏิบัติ ปฏิบัติเป็นหรือปฏิบัติไม่เป็น

ถ้าปฏิบัติเป็นขึ้นมา มันต้องการสงบสงัด มันต้องการสปปายะ มันต้องการที่สงบสงัด

มันไม่ได้สร้างที่ว่าแอร์เย็นฉ่ำเลย นอนแล้ว แหม! สมมติจะเป็นทันทีเลย

หลอกกันไปก็หลอกกันมา เห็นไหม

เวลารับ ท่านถึงบอกมันเป็นภาวะ แล้วโยนมามันก็เป็นภาวะเรา แล้วภาวะ ถ้ามันไฉน ใจๆ มันก็จะสร้างแบบที่โยมชี้แนะ โยมบงการนั้นนะ จะเอาอย่างนี้ๆ

“เอาไว้นอนใช่ไหม เอาไว้นอนหรือ”

เวลาวัดป่าบ้านตาด เวลาท่านพูดนะ เวลาใครมาหาท่าน ท่านบอก เอ็งเอาหลังมาหรือ เปล่า ถ้าเอาหลังมา นอนที่ไหนก็ได้

เวลาไปแล้วไม่มีที่นอน ไม่มีที่อยู่ มันจะลำบากลำบาก

เอาหลังมาหรือเปล่า หลังนะ เอาหลังแนบพื้นกันนอนแล้ว จะไปห้วงอะไร ทำไมต้องให้มีใครมาบงการ แล้วไฉนบงการมันบงการอะไร

ฉะนั้น ภาวธรรมนี้ถึงจบ ภาวธรรมคือกฐินจบ กฐินจบไปแล้ว ตอนนี้การสร้าง ๙ วัด กำลังจะเป็นวัดที่ถูกต้องตามกฎหมายหมด กำลังจะขออนุญาตจะจดทะเบียนให้มันถูกต้อง เพราะอะไร

เพราะให้มันขลังในสิ่งที่หลวงตาท่านปรารถนา ท่านปรารถนาให้มีสำนักที่ปฏิบัติ ท่านปรารถนาสิ่งที่ไว้ให้ลูกหลาน

หลวงปู่มั่นๆ ท่านฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาในหัวใจของท่านกว่าจะสิ้นกิเลสได้ แล้วจะฝึกหัดๆ พระที่ปฏิบัติขึ้นมา มันจะเจียนอยู่เจียนตาย จะเจียนอยู่เจียนตายถึงจะเป็นธรรมขึ้นมา

แล้วเป็นธรรมขึ้นมา กองทัพนรกๆ ขึ้นมาก็เพื่อกองทัพธรรมเพื่อปราบผี ไล่พวกทางภาคอีสานที่ถือผีๆ นะ สิ่งใดที่ได้มาแล้วจะกินจะอยู่ต้องแบ่งให้ผีครึ่งหนึ่งไง ต้องเช่นผีเช่นนางแล้วถึงได้ใช้จ่ายไง เศรษฐกิจครึ่งหนึ่งบูชาผี กองทัพนรกๆ ปราบหมดเลย

กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่งไง

ตอนนี้พระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์มันนับถือไว้ท่องบ่นไง สุดท้ายแล้วมันเป็นสายมูไปกราบไหว้บูชาอะไรก็ไม่รู้ จะอ่อนวอนให้มันได้บุญได้กุศล จะให้มันร่ำรวยไป

เขาปราบกันมาหมดแล้วนะ หลวงปู่มั่น กองทัพนรกๆ ปราบมาหมดแล้วนะ ตอนนี้มันจะกลับไปเหมือนเดิมอีกแล้วนะ

นี่ไง นี่ความมุ่งหมายไง ที่หลวงตาพระมหาบัวท่านจัดการของท่านไว้ไง

นี่พูดถึงการสร้างรัง รวงรัง คือการสร้างวัตถุ การสร้างวัดสร้างวา ๙ วัดจบแล้ว กฐินจบ สร้างรังแล้วพักไข่

เวลานกมันพักไข่ๆ นะ กาเหว่าเวลามันไข่ มันไม่ทำรัง มันไปไข่ให้อีกามันพัก ไล่พวกที่ว่า สิ่งที่ว่าจรรโลงศาสนาๆ เวลาพักไข่ๆ ดูสิ นกที่มันเลี้ยงลูกเลี้ยงเต๋ามัน เห็นไหม นกมันอ้าปาก ลูกนกมันอ้าปากเลยนะ พ่อแม่มันต้องหาเหยื่อมาป้อนให้ลูกมันกิน ป้อนเหยื่อให้ลูกมันกิน

เวลาถ้าเป็นนกน้ำ มันก็ไปหาปลาป้อนลูกมัน ถ้าเป็นนก ก็หาแมลง มันต้องบินนะ บินเพื่อไปจับแมลงนะ จับแมลงแล้วก็มายัดใส่ปากลูกมัน ยัดใส่ปากลูกมันนะ

นี่ไง ความมุ่งหมายว่ามันเป็นการะผู้ที่จะมาจรรโลงในศาสนา มันจะอยู่ที่ไหน

ถ้ามันมีศีลมีธรรมขึ้นมา มันทำคุณงามความดีขึ้นมา นี่ก็เหมือนกัน เวลาสร้างรังๆ สร้างรังเสร็จแล้ว ต่อไปนี้มันก็ต้องพักไข่ ดูแลลูกดูแลหลานมันไปไง เพราะดูแลพระ ดูแลผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติให้มันอยู่ในศีลในธรรมไง ต้องอยู่ในศีลในธรรม เห็นไหม

แล้วใครจะอยู่ในศีลในธรรมละ

ตอนนี้ไปไหนใส่แมสก์กันหมดนะ เชื้อโรคมันเยอะ สังคมเวลาขึ้นมา ปรารถนาดี จะทำบุญๆ

มึงไว้ใจอะไรมันได้ ไวรัสทั้งนั้นนะ เดี่ยวมันกลายเป็นพันธุ์ แล้วมันเอาความจริงมาจากไหน ความจริงนี้ไง

นี่พูดถึงว่าจะเลี้ยงลูกเลี้ยงหลานไง จะพักไข่ๆ เลี้ยงลูกนกไง เลี้ยงลูกนกให้มันเติบโตขึ้นมาไง

เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านพูด

“เรากับท่านเจ๊ยะเอาหัวค้ำฟ้าไว้ ค้ำพระพุทธศาสนาไว้ แล้วมันจะเหลือใคร”

ถ้ามันจะเป็นจริง ถ้าเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา เราจะสร้างคุณงามความดีของเราต่อเนื่องกันไป ถ้าต่อเนื่องกันไป ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา การกระทำในศีลในธรรมไง

เวลาถือศีลนะ เห็นพระห่มผ้ากาสาขาวพัสดร์ เราก็เชิดชูบูชาทั้งนั้นนะ แล้วมันจะเป็นข้อเท็จจริงอย่างนั้นหรือไม่ละ หน้าฉาก หลังฉากไง

แต่ถ้าเป็นหน้าฉากเป็นความจริง ของที่ทำทุกวันๆ ข้อวัตรปฏิบัติทำทุกวัน มันไม่เคยจะไม่เขิน มันทำได้ธรรมชาติของมันนะ แต่ถ้าของที่มันไม่ได้ทำเลย เวลาญาติโยมมานะ “โยม โยมมาวัดมาวามันมาทำให้อาตมาภาวนาได้ยากนะ”

มันไม่เคยภาวนานะ ถ้าไม่มีโยมมา มันภาวนาไม่เป็นนะ

ไอ้สำนักปฏิบัติๆ นั้นมันก็จัดพิธีปฏิบัติไว้ พิธีปฏิบัติตอนนี้อย่างไร เวลาการศึกษา เขาให้เด็กมีโครงการไหม เด็กจะทำโครงการมาเพื่อการศึกษาไหม

นี่ก็เหมือนกัน ทำโครงการปฏิบัติ นี่นี่ แหม! แจ๋วเลยนะ ถ่ายแต่รูป มันไม่มีอะไรอยู่จริงแล้ว ถ้าไม่มีอะไรอยู่จริง

หัวใจของคน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ท่านสอนไง โคนไม้ เรือนว่าง ที่บ้าน

เราพูดทุกวัน เพราะเราเจอในพระไตรปิฎก

“ทางของฆราวาสเป็นทางคับแคบ”

คับแคบเพราะมีหน้าที่การงาน ทำงานจนเหงื่อไหลไคลย้อย เวลาจะประพฤติปฏิบัติ
ขึ้นมา ก่อนนอน ตื่นนอน สวดมนต์ นั่ง ๕ นาที

ครูบาอาจารย์นะ ทั้งเราด้วย ๒๔ ชั่วโมง อดนอน อดอาหาร ๒๔ ชั่วโมง ๒๔ ชั่วโมงไม่
เคยนอน เติบจนเต็ม นั่งสมาธิภาวนาตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมงต่อเนื่อง เป็นเดือน เป็นปี

หลวงปู่เจี๊ยะท่านชมอาจารย์สิงห์ทองไว้ เติบจนเต็มจนเป็นร่อง เติบจนเต็มจนเป็นร่อง

ครูบาอาจารย์องค์ไหนปฏิบัติ ในวงกรรมฐาน ในครอบครัวกรรมฐานจะรู้เลยว่าพระองค์
ไหนทำได้ถูกต้องชอบธรรมหรือไม่ถูกต้องชอบธรรม

ทำก็แค่พิธีทำ เราเยอะเยอะ เราเห็นมาหมด เวลาจะปฏิบัติ เห็นคนอื่นปฏิบัตินะ เขาเดิน
จงกรมเป็นร่องใช้ไหม ภูซุดหลุมเป็นร่องเลย ทำให้โยมดู เยอะเยอะ แต่โยมไม่รู้

ไม่เห็นมีอะไรอยู่จริง

ถ้ามันเป็นจริงๆ ขึ้นมานะ กิริยาท่าทาง กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมนะ เว้นไว้แต่ตึน
นินทา เขาไม่มาอยู่กับมึงหรอก เพราะอะไร เพราะธรรมเหนือโลก เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

สิ่งที่เราอยู่นี้มันเป็นสมมุติ เห็นไหม ทองคำตอนนี้ขึ้นไปอีกเท่าตัว ทองคำเหมือนเดิม ๑
บาทเท่าเก่า ราคาแพงเท่าตัว สมมุติไง เดี่ยวมันลงล่ะๆ เลย มันอยู่ของมันอยู่อย่างนั้นนะ แต่สุข
ทุกข์ในใจเราละ ข้อเท็จจริงในหัวใจเราละ

ถ้าเป็นข้อเท็จจริงใจ เราเก็บไว้ในใจทั้งนั้นนะ ไม่พูดมาตลอด ใจเฝ้าระวังจะยกเลิกกฎ
คิดมาตลอด เปื่อ รำคาญ แบกหามวุ่นวายไปหมด แต่อดกลั้นมา อดกลั้นมาตลอด ใจคนมาที่
นี้ ใจคนมาต้องการนะ

แล้วเวลาครูบาอาจารย์ ถ้าย้อนกลับ อย่างที่หลวงตา กับหลวงปู่เจี๊ยะท่านคุยกัน ท่านคุ
ยกันตลอดนะ พระอรหันต์ วิตกวิจารณ์ว่าสังคมมันเหลวแหลก พระทำไมมันทำตัวกันอย่างนั้น
เวลาท่านคุยกันนะ

เราอยู่กับหลวงตามาก่อน พอมาอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ เวลาหลวงตาท่านมาตรวจใจ หลวงปู่เจี๊ยะ ภาษา วุฒิภาวะหรือปัญญาคนแตกต่างกัน

“ลงไป ผู้ใหญ่จะคุยกัน”

หลวงตาบอก “มึงนั่งอยู่นี้”

เพราะอะไร เพราะหลวงตาเคียวเรามา ท่านรู้ แต่หลวงปู่เจี๊ยะ เพราะอะไร ท่านก็เคียวหลวงตา ท่านกลัวหลวงตาเหมือนกัน

เวลาหลวงตามานะ

“มึงไป ผู้ใหญ่จะคุยกัน”

หลวงตาบอก “มึงนั่งอยู่นี้”

ท่านคุยกัน เรานั่งฟังด้วย เราฟังมาแล้วมันเก็บไว้ในนี้ทั้งนั้นนะ เก็บไว้ในใจ เก็บไว้ในใจ แล้วเวลาที่มาอยู่โพธาราม มันเป็นบุญกุศลมันพัดมาเอง เขาไปนิมนต์กัน

หลวงปู่เจี๊ยะท่านบอกว่า เราคนที่นี่ คนโพธาราม

ทั้งๆ ที่บัวขมาไม่เคยคิดเลยว่าจะสร้างวัด ไม่เคยคิด เพราะไม่เคยคิด ถึงไม่มีเพื่อน ไม่มีผู้สนับสนุน ไม่มีเลย เพราะไม่เคยคิดว่าจะตั้งหลักปักฐาน ไม่เคยคิดในหัวเลย ไม่เคยคิดในหัวนี้ว่าจะทำอะไร กุบวชแล้วต้องไปให้ได้เท่านั้น

เวลาพอนิมนต์มาไง เพราะว่าเส้นทางโลกไง เขานิมนต์มา เขาก็หลอกมาไง หลอกมาเพื่อเอาแบรนต์ว่าวัดป่าบ้านตาด เอามาเชิด แล้วจะเอาพวกเขามาบริหารจัดการในวัด มันเลยกลายเป็นสองชั้นไง

หนึ่ง ไม่เคยคิด ไม่เคยเป็นว่าจะมาอย่างนี้ ก็เลยไม่ได้เตรียมตัว

พอมาแล้วเขาสูมหัวกันกระที่บ้ำอึกรอบหนึ่ง

แต่ในเมื่อมาแล้วก็ทำมาเรื่อย

นี่
ถ้าอย่างที่เราเทศน์ทุกวัน กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา เพราะมันเป็นบุญกุศลทำมาอย่าง

เวลาคนอื่นทำนะ ภาวนาไม่ได้ ภาวนาไม่เป็น

บอกว่า ก็เราทำมาอย่างนี้เองไง

ไอ้เราก็เหมือนกัน เราทำมา แต่ในชาติปัจจุบันนี้ไม่เคยคิดนะ ไม่เคยคิดว่าจะไปให้ใคร
ไปแบกใคร ให้ใครขี่คอ

ตั้งแต่ภาวนามา ที่ไหนไป หลบอย่างเดียว ไปอยู่ที่ไหนถ้ามันไม่เป็นธรรม ฉะนั้น เวลาคิด
ในใจไง ภูตต้องอยู่กับพระอรหันต์เท่านั้น ถ้าไม่มีพระอรหันต์ ภูตก็อยู่ป่า ภูตจะไม่อยู่กับใคร เพราะ
ใครมันลำเอียงทั้งนั้น มันเห็นแก่พวก เห็นแก่พวกมันทั้งนั้น ถ้าอยู่ก็อยู่กับพระอรหันต์เท่านั้น ถ้า
ไม่มีพระอรหันต์ ภูตก็อยู่ป่าของภูคนเดียว

ไม่เคยยุ่งกับใคร เพราะไม่เคยเตรียมตัวอะไรว่าจะมาทำอะไร แล้วเขาไปเอามา แล้วครู
บาอาจารย์ก็ให้มา เราก็ อืม!

เพราะฟังมาตลอดไง แล้วท่านไม่ไว้ใจใครไง ฉะนั้น เวลาใครถวายอะไรไป

“ถ้าธรรมดาไม่รับ แต่มีอันนี้มึงเอาไป”

เราก็รับของเรามาเรื่อย แล้วท่านก็รู้ตลอด เพราะมีคนไปรายงานตลอด คนที่เขามาไม่ได้
ตั้งใจ ไปรายงานท่านทั้งนั้นนะ

ถ้าหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะยังกระหนาบเราอยู่นะ แต่หลวงตาท่านไม่เคยสนใจเลย
แม้แต่ไอ้แทงข้างหลังๆ นะ เวลาคนไปรายงานท่าน ท่านยังไม่สนใจเลย

ทุกคนพยายามจะรายงานว่ เรานี้มันออกนอกกลุ่มนอกทางไป

รายงานขนาดไหนนะ ท่านนั่งเอาไม้เกี่ยแตะเฉย ไม่รู้เรื่อง

เวลาเขาไปฟ้องหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงตาท่านบอกนะ ถ้าทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ ขณะ
นิโรธดับทุกข์แล้ว ใครจะใส่ใครได้อย่างไร ภูก็ไม่ฟัง

เขาไปฟ้องหลวงปู่เจี๊ยะ ท่านไม่ฟังเลยนะ เพราะอะไร เพราะมันนิโรธ มันดับ ดับเหตุหมดแล้ว เหตุที่มาเป็นขาลือ มาเป็นการช่งสู้ม สู้มไฟ มาคอยจ้องทำลาย มันเรื่องสังคมนะ มันเรื่องโลก

คนทำผิด ถ้ากฎหมายบังคับใช้ไม่ถึง แต่กรรมเขามีไหม กรรมเขามีแน่นอน แต่กฎหมายเอาไม่ถึง เห็นไหม ในเมื่อถ้ามันไม่สิ้นสงสัย ยกประโยชน์ให้จำเลย

แต่หลวงตาท่านไม่ฟังเลย ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริง

ฉะนั้น ข้อเท็จจริงอย่างนั้น มันเป็นข้อเท็จจริงในอริยสัจ ในสัจจะ ในความจริง พวกเราเข้าไม่ถึง พวกเราเข้าถึงวิทยาศาสตร์ พิสูจน์กันด้วยว่ากระแสใจชักนำโน้มนำไป

แล้วไอ้ที่คิดถูกๆ ลองย้อนกลับไปคิดว่า ที่เราคิดว่าถูกๆ มันผิดมากน้อยแค่ไหน กลับไปดูความคิดเดิมๆ ที่เราตัดสินอะไรไป ถูกผิดมากน้อยแค่ไหน

โลกๆ ทั้งนั้นนะ

ถ้าเป็นจริง เป็นจริงเข้ามาในหัวใจของตนใจ

นี่พูดถึง เวลาว่างไข แล้วจะพักไข แล้วจะเอาอะไรบ้อนมัน จะเอาอะไรยัดใส่ปากลูกนกที่มันอ้าปาก มันไม่รู้หรอกว่ายัดอะไรเข้าไปในปากมันนะ มันกินอย่างเดียวนะ ถ้าเป็นของพิษมันตายหมดนะ

ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์

แล้วถ้าจะสร้างวัด สร้างวัดขึ้นมาเพื่อฝึกหัดปฏิบัติให้มันถูกต้องชอบธรรม ให้มันดีงามของมัน ถ้าดีงามของมัน เห็นไหม

ถ้าเขาไม่มีวาสนา สิ่งใดที่เรายัดปากเขาไปแล้ว เขาไม่กลืน เขาย้อนออกไป ก็กรรมของสัตว์ ถ้าเขากลิ้นเข้าไป แล้วเขาทำคุณงามความดีของเขา ให้มันเป็นสัจจะความจริงในหัวใจของเขา ถ้าสัจจะความจริงในหัวใจของเขา เห็นไหม

สร้างรัง คือมันเป็นภาระของสังคม เป็นปัญหาของโลก เลี้ยงลูกนกเป็นภาระของวงกรรมฐาน ครูบาอาจารย์ที่จะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา

ไ้ลูกนกๆ ก็เป็นหัวใจที่มันฝึกหัดปฏิบัติใจ หัวใจที่มันฝึกหัดปฏิบัติ มันอ้าปาก มันอยากจะได้ของที่ถูกต้องชอบธรรมทั้งนั้นนะ แต่มันก็กินแต่กิเลสใจ อะไรที่ถูกใจถูกชอบ อะไรที่ไม่ถูกใจถูก ลำเอียง ไม่เป็นธรรม

มึงจะกินสารพิษหรือ มึงจะกินพลาสติกใช่ไหม อาหารไม่กินใช่ไหม

ถ้ามันกิน ความจริงขึ้นมา เป็นความจริงขึ้นมาไง ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา เห็นไหม สิ่งที่เป็นข้อเท็จจริงในหัวใจของตน ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา มันจะจรรโลงพระพุทธศาสนา ถ้าพระพุทธศาสนา ถ้ามันถูกต้องชอบธรรมขึ้นมา มันจะถูกต้องชอบธรรมของมันขึ้นมา

ฉะนั้น ในพระพุทธศาสนาใจ กตัญญูทเวที่เป็นเครื่องหมายของคนดี คนที่ดีงามเขากตัญญูทเวที่สิ่งที่มีคุณกับเขา

นี่ก็เหมือนกัน เราขอขอบคุณพวกบรรพชานะ เขามาช่วยดูแลความสะอาดมา ๒๐ ปี โรงทานๆ นะ ผู้ที่จิตอาสาช่วยภาระในการจรรโลงพระพุทธศาสนา ขอขอบคุณ ขอขอบคุณที่ได้สร้างคุณงามความดีกับพระพุทธศาสนา

แต่ถ้ามันเป็นทางโลกๆ ไม่สนใจเขา บรรพชานะเขามาช่วยปิดทองหลังพระใจ

ในหลวงรัชกาลที่ ๙ บอก ทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดีทิ้งเหว ปิดทองหลังพระ

บรรพชานะมาช่วย ๒๐ ปีนะ โรงทานๆ ที่เป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมาเพื่อจรรโลงพระพุทธศาสนา จิตอาสาที่ช่วยมาดูแลความสงบสุข ช่วยมาดูแลความสะอาด ขอขอบคุณ

เป็นครั้งสุดท้าย ต่อไปเป็นกฎของวัด

เข้าวัดเข้าวา ผู้ทรงศีลทรงธรรมเขาเป็นคนบำรุงรักษา พวกฆราวาสไม่มีสิทธิ์ ไม่มีสิทธิ์แค่มาอาศัย อุบาสก อุบาสิกา มาอาศัยประพฤติปฏิบัติ ต้องทำตามกติกาของเขา

แล้วครูบาอาจารย์สร้างรวงสร้างรัง ไข่ วางไข่ ฟักลูกนก เราจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ทางของฆราวาสเป็นทางคับแคบ อยู่บ้านอยู่เรือนขึ้นมาก็ไม่มีเวลาปฏิบัติ หน้าที่การงานก็ลากของเราไปหมดไปวัดไปวาขึ้นมามันบงการนะ

หลวงพ่อนี้โง่ฉิบหายเลย อะไรก็ไม่รู้จัก ไม่รู้จักอะไรเลยหลวงพ่อนี้ ต้องให้มันบริหารกัน แล้วมันจะบริหารได้ยอดเยี่ยมเลย

มึงไม่สร้างวัดมึงเองละ สร้างวัดมึง แล้วมึงไปบริหารกันเอาเอง

ถ้าเป็นวัด มึงต้องเชื่อฟัง

หลวงพ่อนี้โง่ฉิบหายเลย

มึงพุทโธเป็นไหม

มีคนมาถามปัญหาเยอะแยะไป ภาวนาไปยอดเยี่ยม

วิปัสสนิก ไม่มีอยู่จริง มีอยู่จริงต้องหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ จนจิตสงบระงับ มีเรา มีเรา เราเห็น เห็นความผิดพลาด เห็นสติปัฏฐาน ๔ มันเห็นกิเลส

กิเลสไม่ใช่เรา แต่กิเลสอยู่กับเรา แล้วมึงจะเห็นไม่ได้ ถ้ามึงทำสมาธิสมาธิไม่เป็น แล้วมึงจะทำไมได้ ถ้ามึงยกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่ได้

สมถกรรมฐาน ทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจสงบระงับแล้วเป็นมิจฉา มันว่ามันเสวยผลแล้ว ถ้าเป็นสัมมา แล้วรู้อะไรละ สงบแล้วมีความสุขมากแล้วทำอย่างไรต่อละ

ถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้นะ มันจะเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง ถ้าเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง มันจะเกิดวิปัสสนา วิปัสสนาคือปัญญาแทงทะลุกิเลส แทงทะลุ รู้จักกิเลส เห็นหน้ากิเลส

มันทำไม่เป็น มันทำไม่ได้ แล้วพอไปวัดไปวา มันบอกว่า หลวงพ่อโง่ฉิบหาย ไม่หลอกโยมเหมือนพวกกู กูจะหลอกโยมไป กูมาก่อน กูเป็นอาวุโส ใครเข้ามาก็ต้องทำตามกู หลวงพ่อนี้โคตรโง่เลย อะไรก็พุทโธๆ

พุทโธจนจิตสงบนะ พุทโธฯ ที่โง่ๆ พระอรหันต์ๆ ครูบาอาจารย์พระอรหันต์หมดเลย

ไอ้ที่ว่า ไอ้โฮ! มันบรรลุลุทธิมยอดเยี่ยมมะ มหาใจทั้งนั้นเลย ลวงโลก ลวงชาวบ้าน

แต่ถ้าเป็นจริง เพราะอะไร ธรรมะเหนือโลกเหนือสงสาร มันมีคุณค่า มึงจะมาโกหกมดเท็จเพื่อผลประโยชน์หรือ มึงจะโกหกเขาแล้วให้เขามองหน้ามึงหรือ มันโคตรไร้สาระเลย ธรรมะมึงนี่นะ กัมพูให้โลกหมดเลยเนาะ

แต่ธรรมะหลวงปู่มันไม่เคยสนใจ

หนึ่ง เขาไม่รู้ไม่ได้ เขาจะเห็นเหมือนเราเป็นไปไม่ได้ ถ้าเราเห็นจริง เราต้องยืนอยู่บนความจริง ถ้าเขาเห็นปลอม ต้องให้เขาเห็นถูกให้ได้ แล้วให้เขาละความเห็นผิดนั้นเข้ามาสู่ความถูกต้องชอบธรรมที่หลวงปู่มันท่านศึกษาค้นคว้า

แล้วท่าน ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง เจริญกึ่งกลางพระพุทธศาสนา เจริญในหัวใจหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น สร้างบุคลากร กองทัพธรรมขึ้นมา จนเป็นข้อวัตรปฏิบัติ เป็นพระปาภกรรมฐาน

เดี๋ยวนี้ไม่มีแล้ว แล้วเขายังมาติราณะ เขาเลิกกันหมดแล้วนะข้อวัตรนี้ เดี่ยวนี้โลกเจริญ อยู่กันแบบขุนนาง อยู่กันแบบนางฟ้า เทพบุตร ใ้กรรมฐานที่ทุกซี้ซี้ยาก เขาถึงบอกหลวงพ่อโง่โง่

แต่กูเชื่อสัตย์กับธรรมะ กูเชื่อสัตย์กับข้อวัตรปฏิบัติ กูเชื่อสัตย์กับครูบาอาจารย์ของกู กูเชื่อสัตย์กับคุณธรรมของครูบาอาจารย์ที่แสวงหามา

แล้วสิ่งที่มึงเอามากระตุ้นๆ กูนะ นั่นนะคือสารพิษ คือการเนรคุณ คือการทำร้ายครูบาอาจารย์ของกู กูไม่สามารถเนรคุณครูบาอาจารย์กูได้

ถูกตัญญูกับครูบาอาจารย์ของกู แล้วกูเชื่อสัตย์กับความเห็น กับความเห็น ความเห็นที่กูพยายามศึกษาค้นคว้าขึ้นมาเป็นสัจจะเป็นความจริง ถูกต้องชอบธรรมหรือไม่ มันเป็นปัจจัยตั้งเป็นสันติปฏิวิกิจกับจิตดวงนั้น เอวัง